

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๒๘ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑๒ มูลค่าข่าว ๒๑๗,๘๑๖.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

▷ตรงไป-ตรงมา

● nw.พัชย์ ปิควงศ์

เกมฟุตบอลกับเกมชีวิต

คนในวัยใกล้เกษียณ เพื่อนส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีตำแหน่งใหญ่โตมากน้อยแล้วแต่ว่าสนา บางคนสมัยเรียนหนังสือ เรียนไม่เก่ง แต่พอทำงานกลับประสบความสำเร็จจนเพื่อนคนอื่นๆไม่ถึง บางคนเรียนเก่ง แต่ไม่มีว่าสนา ดวงและชะตาชีวิตทำให้เส้นทางของชีวิตไปไม่ถึงดวงดาว

เพื่อนผมมีหลายกลุ่ม หลายพวก เพื่อนตั้งแต่เรียนด้วยกันสมัยเด็กๆ ตอนเรียนอยู่โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา บางคนเป็นหมอ เป็นตำรวจ ทหาร นายธนาคาร บางคนเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ก็มีบางคนเส้นทางชีวิตไปไม่ไกล ทำงานเลี้ยงครอบครัว มีลูก หน้าที่การงานอาจจะไม่ใหญ่โต แต่ก็มีความสุขตามอัตภาพ

เพื่อนกลุ่มที่มีความหลากหลายมากในชีวิตผม น่าจะเป็นเพื่อนโรงเรียนเตรียมอุดมเพราะชื่อโรงเรียน เทลียวไปมองมุมไหน เทลียมนไหน ระดับยอดพีระมิด เพื่อนเตรียมอุดมผมเกือบทั้งนั้น พอเอ่ยชื่อเห็นหน้าก็พอจำกันได้ แต่ที่ภูมิใจก็เพราะคนเหล่านี้ สมัยเด็กมุ่งทางช่างศิลป์ ดัดผมเกเรียน เคยเห็นหน้ากัน บางคนชอบกีฬา ก็เคยพาดแข้งสนามเล็กและมีประวัติศาสตร์ร่วมกัน ถึงจะประสบความสำเร็จมีหน้าที่การงานใหญ่โต แต่พอมานั่งหรือหันหลังส่วนใหญ่ก็จำกันได้เกือบทั้งหมด

พอจบเตรียมอุดมเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ใครที่เรียนอย่างเดียวกันจะมีเพื่อนร่วมอาชีพที่สนิทสนมกัน ยิ่งเรียนทันตแพทย์รุ่นผมมี 100 คน จบมาก็สนิทสนมกัน แต่อารชีพทำให้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันไม่มาก ส่วนใหญ่แต่งงานมีครอบครัว อาชีพหมอฟันทำให้ไม่ต้องไปสนใจใคร ทำงานได้เงินดูแลครอบครัวก็สบายใจ แต่สมัยผมเรียนหมอฟันจุฬาฯ ผมเป็นคนชอบเล่นกีฬา ชอบทำกิจกรรม ทำให้รู้จักเพื่อนนอกคณะมากมาย นอกจากช่วงเรียนที่อยู่ในคณะ พอมีเวลาผมจะเล่นกีฬา ทำกิจกรรมจนรู้สึกว่ามี 6 ปีในจุฬาฯรวดเร็วเหลือเกิน แต่ก็สามารถเอาตัวรอดเรียนจบออกมาเป็นหมอฟันได้อย่างภาคภูมิใจ

แต่ผมทำงานอาชีพหมอฟันได้ 6 ปีก็ต้องยุติเพราะความบ้ากีฬาโดยเฉพาะฟุตบอล ทำให้ขอยุติอาชีพหมอฟัน เดินตามรอยฝันไปอบรมโค้ชฟุตบอลเพราะอยากพาบอลไทยไปบอลโลก แต่พอจบกลับมาไม่มีที่ไล่เล่นในบรู๊ตและอื่นๆอีกมากมาย ทำงานเป็นโค้ชฟุตบอลได้ 15 ปี พอพบกับโลกแห่งความเป็นจริงก็ขอใบมื่อลาขอใช้วิชาความรู้ ทำงานด้านสื่อมวลชนแต่ก็ยังวนเวียนอยู่กับกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอล ช่วงที่ผมเดินออกไปตามรอยฝัน โชคดีที่ลูก ๆ ผม 4 คนยังเล็ก พอผมเลิกเป็นโค้ชฟุตบอล ผมก็ทุ่มเทเวลาให้กับลูกๆ ลงทุนเวลา ความรัก ความผูกพัน ใช้ชีวิตเรียบง่ายกับครอบครัว จนปัจจุบันลูกๆผม 4 คน คนแรกปริญญาตรี ธรรมศาสตร์ ปริญญาโท จุฬาฯ นิเทศศาสตร์ ปริญญาตรี นิติศาสตร์ รามคำแหง ทำงานด้านสื่อสารมวลชน ช่วยพ่อทำงาน คนที่สองลูกชายจบหมอศิริราชเกียรตินิยมอันดับ 1 กำลังใช้ทุนคนที่สามเรียนปี 4 แพทย์รามาเป็นผู้หญิง และคนสุดท้ายผู้หญิงอยู่ปี 3 เรียนหมอฟันที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ไม่น่าเชื่อครึ่งชีวิตแรกผมสนใจครอบครัวน้อยมาก บ้ากีฬา บ้าฟุตบอล โชคดีที่ครึ่งชีวิตหลังผมลงทุนกับลูกๆ ยิ่งใกล้เกษียณยิ่งรู้สึกสบายใจ ผมล้มเหลวไม่สามารถพาบอลไทยไปบอลโลก แต่ชีวิตจริงผมประสบความสำเร็จมีครอบครัวเล็ก ๆ ที่ลูกๆมีโอกาสเจอหน้าพ่อแม่ แต่กินอาหารร่วมกันผมก็มีความสุขแล้ว

ถึงผมจะพ่ายแพ้เกมชีวิตไปไม่ถึงดวงดาว แต่เกมครอบครัวกับชีวิตจริงผมชนะครับ

